

Mám zájem:

- ☐ o více informací o KSM
- ☐ o předplatné měsíčníku MLADÁ PRAVDA (na poštovné solidárně posílám.....Kč)
- ☐ být distributorem kusů MLADÉ PRAVDY
- ☐ o pravidelné informování o aktivitách KSM
- ☐ e-mailem ☐ SMS
- ☐ pravidelně dostávat aktuální letáky a plakáty KSM
- ☐ o zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM
- ☐ přidat se ke KSM

Jméno a příjmení: _____

Adresa: _____

Věk: _____

Mobil: +420 / _____

E-mail: _____ @ _____

KSM

přidej se!

KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE

člen Světové federace demokratické mládeže

Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1
ksm@ksm.cz http://www.ksm.cz

MLADÁ PRAVDA

Zaregistrováno MK ČR E 7952 * 1212-3218
Vyšlo v září 2011

Šéfredaktor: CMU

Redakční rada: CMU, MKR, OKA, RGO

Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů

MLADÁ PRAVDA

ZÁŘÍ 2011
ČÍSLO 4
ROČNÍK 17

ČASOPIS KOMUNISTICKÉHO SVAZU MLÁDEŽE

Končí období dusna

Nastupuje bouře

Z aktivit KSM

5. července účast na pietním aktu u památníku zavražděných funkcionářů KSČ v Babicích u Třebíče.

9. července jednání UR KSM

16-17. července účast na jednání Světové federace demokratické mládeže v Berlíně

14. srpna účast KSM na 39. ročníku protifašistického Setkání pod Lysou u příležitosti výročí SNP u východoslovenské obce Petrovce

15. srpna jednání zástupců KSM a Socialistického svazu mladých (SZM) na Slovensku

12. září: demonstrace před ambasadou USA za osvobození pěti Kubánských hrdinů

15-17. září účast na festivalu KNE v Řecku

Srpen-září: spolupráce na koordinaci kampaně proti školnému a obnovení činnosti občanského sdružení SOS student

SOS STUDENT

PROHLÁŠENÍ WFDY K ZATYKAČI MEZINÁRODNÍHO TRESTNÍHO SOUDU NA MUAMMARA KADDÁFÍHO

Mezinárodní trestní soud (ICC) vydal zatykač na Muamara Kaddáfího, presidenta Libye, přičemž ho obviňuje z "nelegitimního zatýkání lidí" a "vraždu členů opozice" stojících proti libyjské vládě v období od února 2011.

ICC opět potvrzuje svoji roli směšné loutky imperialistického pořádku, jejímž jediným účelem je legitimizování imperialistických intervencí.

Je vysoce důležité připomenout, že tento soud od počátku své existence nesoudí americké vojáky či zločiny spáchané Američany, a nikdy nevznesl ani slovo proti nespočetným zločinům NATO či jakékoli jiné imperialistické koalice či proti jejich intervencím.

WFDY nepřiznává ICC ani kapku autority k obviňování

a prohlašování viny v případě Imperialismu vyzbrojil síly poskoků za cokoli. Během posledních let tento tak zvaný "soud" nikdy nehovořil o vraždění páchaném imperialistickými zločinci a jejich spojenci v Libyi, Afghánistánu, Palestině, Západní Sahaře, Jemenu, Tunisku a Egyptě (abychom zmínili alespoň některé země) a vždy stál bok po boku okupantů, pachatelů bombardování a diktátorů. Jeho úlohou je přispívat k plundrování a zabíjení, které imperialismus šíří ve světě prostřednictvím neustálých válek a konfliktů.

Motivem imperialismu k bombardování a vtržení do Libye nikdy nebyl Kaddáfí ani pokrytecká obrana lidských práv.

Imperialismus vyzbrojil síly poskoků, bombardoval a vtrhl do Libye a vraždil nevinné libyjské obyvatele se záměrem získat velké zásoby ropy a získat možnost umístit v této oblasti své další obrovské vojenské síly, jež mu vytvoří lepší podmínky k jakýmkoli novým intervencím.

Světová federace demokratické mládeže při této příležitosti vyzývá své členské organizace, aby v rámci pokračujícího úsilí, které vykonáváme k okamžitému ukončení války proti Libyi, odsoudily tuto novou vlnu propagandy, aby tak mohl libyjský lid řešit své vlastní záležitosti, jak je tomu v případě každé svrchované země.

Západu v arabském světě." Obvinil německou Stranu Zelených z chytračení, protože od počátku nepodpořila intervenci a požádal vedení strany, aby se NATO omluvila. Francouzská socialistická strana rovněž excelovala ve svých chválách prezidenta Sarkozyho. Předsedkyně strany Martine Aubryová uvedla: "Jsem šťastná, že se Francie ujala iniciativy a prezident Sarkozy zasáhl ve správný okamžik." Jack Lang, dlouhodobý socialistický ministr kultury, který je považován ve straně za velkého intelektuála uvedl: "Dnes si všichni můžeme blahopřát k tomu, že se reputace Francie zásadně zvýšila, protože se rezolutně a úspěšně angažuje v boji za libyjskou svobodu."

Ve Francii se "Nová Antikapitalistická strana" (NAS) rovněž připojila k válečné propagandě. Ve svém oficiálním komuniké k obsazení Tripolisu její představitelé uvedli: "Svržení Kaddáfího je dobrou zprávou pro lid. Pro libyjský lid se otevřela cesta k novému životu. Svoboda, demokratická práva a využívání rozsáhlých zisků z prodeje ropy k uspokojování základních potřeb lidu, se stanou v budoucnosti hlavním programem". Strana, prezentující se, jako nová levice by se měla přejmenovat na "Novou pravici" což by byl lepší název pro stranu, otevřeně podporující imperialistickou válku.

Podobný trend lze pozorovat i v Německu. O statistických masových demonstracích jako v době přepadení Iráku nemůže být ani řeč. Válečná propaganda, podpořena zrádným chová-

Cohn-Bendit - dlouhodobý přítel a kolega z hnutí "Zelených" Joschky Fischera, který se ve funkci německého ministra zahraničí podílel v roce 1999 na válce proti Jugoslávii, zhodnotil německé odmítnutí účasti ve válce proti Libyi jako "největší debakl německé zahraniční politiky od vzniku SRN. Týdeník "Die Zeit", obvykle podporující SPD uvedl v článku "Německá ostuda": "Je skoro nemožné najít byt' by i jen jediný hlas v médiích nebo ve vedení politických stran, který by se postavil na obhajobu německého odmítnutí účasti v intervenci států NATO."

Rovněž američtí oponenti války vedených bývalým prezidentem Bushem, nyní nadšeně podporují válku proti Libyi. Typickým představitelem je historik Juan Cole z "University of Michigan", který se představil jako kritik přepadení Iráku, nyní vehementně obhajuje vpád do Libye.

Přechod bývalých liberálů a pacifistů do tábora imperialistické války je tak rozsáhlý, že ho nelze považovat za náhodný.

Karel Kluz

Velké sociální otřesy, které obvykle následují, jsou většinou

charakterizovány podobnými politickými transformacemi. Politické strany se tak předem připravují na to, jakou úlohu sehraji v budoucí fázi třídního boje. Nejde o nový jev. V průběhu války proti Jugoslávii podpořilo mnoho pacifistů a zejména "Zelených" bombardování téměř bezbranné země letectvem NATO. Ovšem ve válce proti Libyi tato podpora dosáhla na proudu nového stádia. Odpovídá současné ostré třídní polarizaci, která se vyhrtila v průběhu posledních tří let globální kapitalistické krize, která se v mnoha zemích projevuje i nástupem fašizace.

Problém je i ve změně přístupu hodnocení imperialistické intervence komunistickými a dělnickými stranami, tvrdícími, že odmítají imperialistický zásah do práva libyjského lidu vybrat si v národní a demokratické revoluci spravedlivou vládu. Ani slovo o tom, že šlo o dlouhodobě připravovaný puč. To by již mohly rovnou říci, že souhlasí s porážkou světového socialistického systému (podle mnoha z nich stalinského), jako prosazení vůle lidu, přestože šlo o prohru v boji se spojenými imperialistickými mocnostmi, podporovanými pátou kolonou v komunistických a dělnických stranách. O to významnější jsou pozice Fidela Castra a Huga Cháveze, kteří jediní rozkryli podstatu této nové imperialistické války, stejně jako těch, které imperialismus zamýšlí proti Sýrii, Íránu, Bělorusku a postsovětským státům.

Karel Kluz

KSM NA JEDNÁNÍ WFDY V BERLÍNĚ

Ve dnech 16. a 17. července se KSM zúčastnil jednání 25 zástupců 15 účastnických organizací na zasedání evropské a severoamerické sekce Světové federace demokratické mládeže (WFDY) v Berlíně. Účastníci hovořili o práci členských organizací a vývoji ve svých zemích od posledního vídeňského jednání sekce z března t. r.

Zástupce KSM s představiteli partnerské Svobodné německé mládeže (FDJ) představili společnou videoprezentaci mezinárodní kampaň Třídní boj namísto světové války, jejíž součástí byla mj. protiválečná demonstrace v Praze dne 10. 5. 2011.

Na zasedání bylo projednáno přijetí nových členských organizací - mládeže Belgické strany práce COMAC a Revolučního komunistického svazu mládeže bolševiků z Ruské federace.

Hlavním bodem jednání byla ovšem příprava a mobilizace účasti na 18. sjezd Světové federace demokratické mládeže, který se uskuteční 8. - 12. listopadu 2011 v Lisabonu. Prezident WFDY Tiago Vieira (zástupce Portugalské komunistické mládeže) informoval při dvoustranném jednání zástupce KSM o sjezdových kandidaturách členských organizací do vedoucích orgánů WFDY. Sjezd bude důležitý i z toho důvodu, že rozhodne

o novém prezidentu Světové federace. Na tomto postu bude po dvou velmi úspěšných volebních obdobích nahrazena Portugalská komunistická mládež, přičemž předběžná jednání o nové předsednické organizaci byla rovněž obsahem dvoustranných jednání. Navržené kandidátské organizace, které budou soutěžit o mandát v orgánech WFDY, představují záruku zachování politické linie Světové federace a komunisté mezi nimi mají velmi silnou pozici.

KSM absolvoval také řadu dvoustranných jednání např. se zástupci Komunistické mládeže Řecka, která předala KSM pozvánku na 37. festival svých novin Odigitis, či se zástupci Italských mladých komunistů, Portugalské komunistické mládeže, Kolektivů mladých komunistů Španělska či FDJ.

ROZLOUČENÍ S JIŘINOU ŠVORCOVOU

V pondělí 8. srpna 2011, ve věku 83 let zemřela herečka, recitátorka a komunistická politička Jiřina Švorcová. Narodila se 25. května 1928 v dnes již neexistující vesnici Kociánovce u Hradce Králové. Měla 3 sourozence. DAMU ukončila v roce 1950. Léta následující až do

Do KSČ vstoupila v roce 1946 spolu s velkou částí svých spolužáků a kamarádů. Na rozdíl od mnohých z nich, ona vytvrvala. V letech 1964-1971 byla poslankyní Hlavního města Prahy, u Hradce Králové. Měla 3 sourozence. DAMU ukončila v roce 1950. Léta následující až do

konce herecké kariéry trávila na ÚV KSČ. V roce 1996 kandidovala do senátu, kdy se probojovala do 2 kola. Z KSČ / KSČM nikdy nevystoupila a zůstala řadovou členkou.

Její herecká kariéra byla bohužel daleko chudší, než by si bývala zasloužila a je velkou zájmovostí srovnat její filmografii a vůbec celkovou hereckou kariéru v porovnání s mnohými rádoby zakázanými umělci a umělkyněmi. Její nejpopulárnější postavou se stala role Anny Holubové z televizního seriálu Žena za pultem z pera známého scenáristy Jaroslava Dietla, jehož vypravěčské mistrovství dokázalo, že se v době vysílání

jednotlivých dílů vylidňovaly ulice. Neméně výraznou však Švorcová byla i v dalších téměř dvaceti filmových rolích. Mezi nimi najdeme její nejznámější roli Marie Rysové v Kachyňově filmu Král Šumavy, dále Božena Němcová z Vávrova snímku Horoucí srdce. Její poslední práci před kamerou byla roku 1986 role matky Horákové v pětidílném televizním seriálu Gottwald. To není kompletní výčet, jen nástin toho nejznámějšího.

Mnohem štedřejší k ní byla prkna, která znamenají svět, především pak scéna Divadla na Vinohradech. Tam Švorcová nastoupila v roce 1951 ihned po absolvování pražské DAMU. Toto divadlo bylo tehdy ještě známé jako Ústřední divadlo Československé armády. Na této scéně vytvořila až do svého vynuceného odchodu v roce 1990 desítky velmi odlišných rolí. I v tehdejší silné herecké konkurenci se osvědčila jako jedna z nejvýraznějších osobností.

Rolí bylo mnoho, zmiňme například postavy z Jiráskovy slavné trilogie Jan Hus - Jan Žižka - Jan Roháč z Dubé, konferenciérka v adaptaci Čapkovy Války s mlouky, dáma v Haškově Dobrém vojáku Švejkovi. Z díla

Karla Čapka skvostně pojala Fanku v Loupežníkovi a zejména nestárnoucí Emilii Marty ve Věci Makropulos. Nemenší podíl tvořily postavy ze světové tvorby. Zahrála si ve Fadějevově Mladé gardě, Roxanu v Cyranovi z Bergeracu, Lízu v Tolstého Vojně a míru. Z následujících vzpomeňme Kateřinu v Shake-spearově Zkrocení zlé ženy, nebo titulní Tolstého Annu Kareninu aj. Rolí v divadle, kterých se zhostila na výtečnou, bylo nepoměrně více než v televizi či filmu. K jejím největším rolím patřila

Schillerova Marie Stuartovna, především ale její ztvárnění titulní role v Čapkově Matce, kterým si, jak sama říkala, splnila herecké absolutorium. Smutné je, že záznam této hry televize nedávala kvůli emigraci Martina Štěpánka a po listopadu zase kvůli Švorcové.

Vlivem lavinových změn ve společnosti byla Jiřina Švorcová z jeviště téměř vyhnána. Jak smutný konec kariéry herečky, která po čtyři desítky let vytvářela řadu nádherných rolích velkých a okázalých, stejně jako i v těch nejmenších.

Je třeba zmínit ještě jednu oblast, které se herečka věnovala - dabingu a především uměleckého přednesu básní našich i

světových velikanů poezie jako Villon, Seifert, Nezval, Florian a další. Jejich interpretací se stala se neodmyslitelnou součástí televizní Nedělní chvilky poezie.

V roce 1990 definitivně odchází z divadla do hereckého důchodu. Nabídky na další role nepřichází, ale Jiřina si našla jiné aktivity, na poli kultury se intenzivně věnovala uměleckému přednesu, který mohli posluchači ocenit nejen v komorních prostředcích, ale i během velkých prvomájových manifestací na pražské Letenské pláni či na nedalekém výstavišti. Starala se i o umělecký provoz programové řady Výboru národní kultury, k jehož zakladatelům Švorcová patřila. Obhacovala také programovou strukturu internetového Rádía Haló Futura například svým přednesem Villonových veršů.

Jiřina Švorcová zůstala svým ideálům trvale věrná, a to navzdory nepochopení, nepřiznání, ale i pohrdavých a štvavých kampaní. Mnohdy z úst těch, kterým nejednou pomáhala. Nezištně, přátelsky, s pochopením...

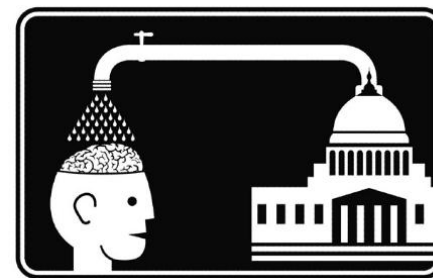
Tak jsme ji poznali. Jako ženu sice leckdy nesmlouvavě ráznou, ale současně i hluboce lidskou.

OVLÁDNUTÍ VEŘEJNÉHO MÍNĚNÍ V SOUČASNÉ ETAPĚ GLOBÁLNÍ KRIZE KAPITALISMU

"Všeobecný entusiasmus nad perspektivou imperialismu, jeho zuřivá obrana a jeho malování nejsvětějšími barvami - to jsou hlavní charakteristiky doby." Tato slova napsal před 95 léty V. I. Lenin (Imperialismus jako nejvyšší stádium kapitalismu - kapitola IX - Kritika imperialismu), ale za současné mezinárodně politické situace mají větší planost než kdy jindy. Lepší popis reakce liberálních žurnalistů, levicových intelektuálů a bývalých levicových radikálů prostě neexistuje.

Podpory imperialistických cílů. V roce 1898 vznikla "Německá lodní asociace" (Deutscher Flottenverein), která prosazovala výstavbu loďstva, rovnajícího se britskému. V roce 1908 již měla přes 1 milion členů. Podobně vznikaly i další militaristické strany, které postupně smetly SPD - Sociální demokraty. Následovala světová válka a po krátkém mezidobí druhá, ještě krvavější.

Hysterie a nadšení, kterými nás ve svých lživých informacích o imperialistické intervenci do Libye zahrnují světová média, evokují období před I. světovou válkou. Většina žurnalistů, kteří si zachovali chladnou hlavu a pravdivě informovali o invazích imperialismu do Afghánistánu a Iráku, ztratila (buď vědomě nebo nevědomě)

Lenin se ve své analýze I. světové války neomezil pouze na rozbor ekonomické situace před a v průběhu války, ale analyzoval i sociální a politické změny, které předcházely první největší masakr v dějinách lidstva.

Pouze v několika rukou koncentrovaný finanční kapitál ovládl všechny sektory ekonomiky a zvyšující se napětí vedoucí ke konfliktu mezi největšími mocnostmi, vyvolané jejich záměry na rozdělení světa, ovlivnily všechny vlastnické třídy natolik, že přešly na stranu imperialismu.

Německá maloburžoazie byla hromadně zatažena do

jakoukoli soudnost. Ti, kdo podporovali i předcházející intervence, pak ztratili veškeré zábrany.

Válkychtivé mocnosti se, jak v přípravě konfliktu, tak i po jeho rozpoutání nijak nesnažily kamuflovat své záměry. Půlroční bombardování, pochybné složení Národní přechodné rady, využití islámských teroristických organizací, včetně Al Kájdý, jeden z jejichž vůdců Abdul Akim Belhadž se prohlásil vojenským velitelem Tripolisu, stejně jako nasazení britského 22. pluku SAS, 2. divize Cizinecké legie a jednotek z Kataru, pod jejichž dozorem a na jejichž rozkazy vraždí libyjské "rebelové - teroris-

té" Kaddáfího příznivce a Afričany (o tom se západní média vůbec nezmiňují) představují média jako "ochranu civilního obyvatelstva a podporu demokratické revoluce", v souladu s rezolucemi RB OSN 1970 a 1973.

Mezinárodní konference o Libyi, která se konala ve čtvrtek 1. 9. v Paříži, na níž velmocí otevřeně projednávaly dělení libyjských ropných polí a miliard libyjských dolarů v evropských a amerických bankách znovu potvrdila, že reálným cílem války byla ropa, zlato, peníze a přerozdělení Blízkého a Středního východu.

Účast islámských teroristů (včetně bojovníků Al Kájdý a Tálibánu) na straně libyjských povstalců, dovoluje naprosto otevřeně vyjádřit pochybnost o oficiálním zdůvodňování útoků na New York a Pentagon před deseti léty a podpořit ty Američany a světové pokrokové činitele, tvrdící, že šlo o interní záležitost organizovanou CIA ve spolupráci s Mossadem, pákistánskou ISI a vedením americké administrativy, která potřebovala záminku a krytí pro rozpoutání intervencí k obsazení surovinových zdrojů. Propagandisté války, mediální bossové i politici, přesně ve stylu Josefa Goebbelse ignorují vše, co neodpovídá linii "osvobození Libye".

Vůdce "Zelených" v Evropském parlamentu (EP) Daniel Cohn-Bendit, mluvčí studentstva v pařížských bouřích v roce 1968, je z tohoto pohledu nejarogantnější.

Ocenil "úspěšnou vojenskou intervenci, která posílila reputaci

couzský Total a Qatar national oil company. Pro Katar, který vyslal svá bojová letadla a branče do předních linií, důkladně trénované "rebely" pro všechny způsoby boje, a který koordinuje prodeje ropy ve východní Libyi, se válka sama ukáže jako moudré investiční rozhodnutí.

Před dnešní, měsíce trvající krizí, která je u svého konce, když rebelové pronikli do hlavního města Tripolisu, produkovala Libye 1,6 milionu barelů denně. Po obnovení produkce by to mohlo vynášet novým vládcům v Tripolisu nějakých 50 miliard amerických dolarů ročně. Nejvyšší odhady hovoří o celkových zásobách 46,4 miliard barelů.

"Rebelové" nové Libye by si neměli zahrávat s Čínou. Před pěti měsíci byla oficiální čínská politika připravena volat po míru; kdyby se tak bývalo stalo, Kaddáfí by stále kontroloval více jak polovinu Libye. Dosud však Peking, který není zastáncem násilné změny režimu, předvádí přehnané mlčení.

Wen Zhongliang, hlavní tajemník ministerstva obchodu, schválně podotýká: "Libye bude pokračovat v ochraně zájmů a práv čínských investorů, a my doufáme v pokračování investiční a ekonomické spolupráce." Oficiální sdělení se klade důraz na větu "vzájemná ekonomická spolupráce".

Minulý týden Abdel Hafiz Ghoga, vice president nevyzpytatelné Dočasné národní přechodné rady (Transitional National Council, TNC), řekl Xinhua (čínská zpravodajská agentura - pozn. překl.), že všechny dohody a smlouvy, dohodnuté s Kaddáfího režimem, budou respektovány - ale Peking nechce riskovat.

Libye dodávala necelá 3% čínského ropného importu v r. 2010. Angola je mnohem vý-

znamnějším dodavatelem. Ale Čína je stále nejlepším ropným zákazníkem Libye v Asii. Co více, Čína by mohla být velmi nápomocná v oblasti přestavby infrastruktury nebo v exportu technologií - téměř 75 čínských společností s 36 000 zaměstnanci pracovalo v Libyi již před vypuknutím kmenové (občanské) války; ti byli okamžitě evakuováni během necelých tří dnů.

Rusové - od Gazpromu po Taifnet - měli v Libyi investovány miliardy dolarů; brazilský ropný gigant Petrobras a stavební společnost Odebrecht zde měla také své zájmy. Je stále nejasné, co se s nimi stane. Generální ředitel Rusko-libyjské obchodní rady, Aram Shegunts, se velmi obává: "Naše společnosti ztratí všechno, protože NATO jim zabráni v Libyi působit."

Itálie zjevně vyhověla verzi "rebelů": "Jste buď s námi, nebo proti nám." Energetický gigant ENI zjevně nebude dotčen, neboť premiér Silvio "Bunga Bunga" Berlusconi pragmaticky zahrnul svého dříve velice blízkého kamaráda Kaddáfího, a to hned na začátku bombardování silami Africom/NATO.

Ředitelé ENI jsou si jisti tím, že toky libyjské ropy a zemního plynu do jižní Itálie budou do začátku zimy opět pokračovat. Libyjský ambasador v Itálii, Hafed Gaddur, ujistil Řím, že všechny smlouvy z Kaddáfího éry budou respektovány. Pro jistotu se Berlusconi sejde s předsedou Dočasné národní přechodné rady Mahmoud Jibrem tuto středu v Miláně.

Bin Ládín jako zachránce

Turecký ministr Ahmet Davutoglu - známý politikou na principu "žádné problémy s našimi sousedy" - také pje chválu na adresu dřívějších "rebelů",

kteří se stali novou vládnoucí autoritou. Rovněž jen jako pozorovatel tohoto nového tržního zázraku po Kaddáfím, Ankara - jakožto východní křídlo NATO - zakončila pomoc ukázkou námořní blokády Kaddáfího režimu, přičemž pečlivě rozvíjela vztahy s Dočasnou národní přechodnou radou, aby ji v červenci formálně uznala za vládu Libye. Obchod je tak na obzoru.

Potom je tu však rozhodující zápletky; jak bude saúdský klan profitovat ze zasloužení se o nastolení přátelského režimu v Libyi, případně doplněného o významné osobnosti Salafismu (radikální islámské hnutí, navažující na učení proroka Muhammada - pozn. překl.). Přitom jedním z hlavních důvodů ataku Saúdů - který zahrnoval intrikami vyvolanou volbu v Arabské lize (volba bezletové zóny nad Libyí - pozn. překl.) - byla již od začátku nevěřivost mezi Kaddáfím a králem Abdullahem, od nastolení až do války v Iráku v r. 2002.

Nikdy není dostatečně zdůrazňováno pokrytectví ultra-agresivní, absolutistické, monarchistické a středověké teokracie, která napadla Bahrain a utlačovala jeho domovskou šiitskou vládu, a přitom současně zdravila to, co by se dalo pojmenovat jako pro-demokratické hnutí v severní Africe.

Nevadí, teď je čas na mejdan. Již je očekávána saúdská korporace Bin Ládín Group, která po celé Libyi vše znovu vybuduje, případně promění BaB al-Aziziyah (Kaddáfího palác - pozn. překl.) v ohromné luxusní nákupní centrum Tripolisu.

Autor: Pepe Escobar

Zdroj: VOLTAIRE NETWORK, 25. srpna 2011

BURŽOAZIE DRŽÍ POHROMADĚ, STÁVKUJÍCÍ ZAPLATÍ POKUTU

Stávkující dopraváci budou platit pokutu pekárenské společnosti PENAM za to, že se odvážili 2 hodiny stávkovat. Právo na stávku bylo soudem smetené ze stolu, což je útok nejen proti odborářům v PENAMu, ale proti právnímu postavení všech pracujících v této zemi.

Heslo "Proletáři všech zemí spojte se" zná asi každý. Smutné však je, že zatím se spojuje jen buržoazie a proletariát se vzájemně mlátí po hlavách k velkému potěšení vykořisťovatelů. V červnu tohoto roku (2011) se konala výstražná stávka dopravců, o které se již napsalo mnohé. Návratem do práce však záležitost neskončila. Soudní dohra dala stávkujícím jasné najevo, kdo je tu pánem.

Ke stávce se přistupuje zpravidla jen v případech krajní nouze. Dopravní odbory (odborová organizace Řidiči Martinov) již dlouho před červnovou stávkou dávaly najevo svou nespokojenost s podmínkami společnosti PENAM. Návrh kolektivní smlouvy předali odboroví předáci svému zaměstnavateli již v únoru 2011 a po ignoraci ze strany zaměstnavatele přistoupili v dubnu ke stávkové pohotovosti. V květnu odbory navrhly jednání přes zprostředkovatele, ale stále bez zájmu vedení firmy PENAM. Zaměstnavatelé nechtěli více jak půl roku kolektivně vyjednávat, což byl jasný stimul pro silnější pobídka k rozhovoru. Nyní dva měsíce po stávce se vedení firmy PENAM vymlouvá, že ve společnosti funguje osm odborových organizací a že nebudou jednat s každou zvlášť a že se mají domluvit najednou. Výmluva jako od tříletého dítěte.

V podmínkách bezmezní tržní džungle, kdy zaměstnavatel může využitím konkurence na straně nabídky práce srazit podmínky pracujících na jakkoliv ponižující úroveň, bude firma PENAM dirigovat odbory jako učitelka děti v mateřské škole, když je řadí do dvoustupu.

Ze zákona může být v jakékoliv firmě, podniku či organizaci tolik odborových organizací, kolik dovoluje počet zaměstnanců. V případě velkých podniků nebrání nic tomu, aby se vytvořilo třeba tisíc odborových organizací a každá bude mít kompletní právo jednat za své členy.

Stávka dopraváků ve firmě PENAM trvala všehovšudy dvě hodiny a podle vedení firmy způsobila škodu 80-120 tisíc korun. Je jasné, že pro tak velkou firmu je tato položka směšná (měsíční plat jednoho papaláše). Pro odborovou organizaci s ani ne půlstem nevalně placených členů je 120 tisíc velký problém a určitě vnesne konflikt do kolekti-

vu pracovníků. Výsledek rozhodnutí Ostravského krajského soudu plně odpovídá transformaci naší společnosti na mafiánskou společnost. Soud dal za pravdu zaměstnavateli, který půl roku ignoruje snahu zaměstnanců o kolektivní vyjednávání. Celý rozsudek stojí na tak primitivním tvrzení, že bychom to nečekali ani u vymlouvajícího se děčka. Prý stávka nebyla písemně sdělena zaměstnavateli tři dny dopředu včetně oznámení o počtu stávkujících zaměstnanců a době stávky. Kde to vlastně jsme? Půl roku takový moloch, jako je firma PENAM, ignoruje své zaměstnance při žebrání o milost a pak se diví, že došla trpělivost.

Buržoazie na rozdíl od proletářů má velmi dobré kolektivní povědomí a drží pohromadě. Soudy mafiánského státu slouží naprosto pochopitelně buržoazii a nikoliv nějakému pofidernímu

právu. Pojem právo má v České republice význam natolik relativní, že se o něj vlastně už nedá opřít a jeho výklad závisí více na fantazii soudce než na objektivitě právního systému, dá-li se o něčem takovém vůbec ještě mluvit.

Existence mnoha odborových organizací je však známkou naprosté nejednotnosti proletariátu. Zaměstnanci se vzájemně ignorují a hrají si na svých minipísečkách. Firmě PENAM musí být osm odborových organizací v jejich podniku k smíchu. Je jasné, že v takových podmínkách si vlastníci pekařského mamuta budou dělat opravdu, co chtějí.

Celá fraška kolem stávky dopravců plně odpovídá popisu v marxistické teorii. Soudní epizoda ve firmě PENAM ukazuje, jak je i po 150-ti letech platný Marxův třídní pohled na společnost.

V klasické marxistické terminologii existují pojmy "třída o

sobě" a "třída pro sebe". Buržoazie má plně povědomí o tom, že tvoří jasně vymezenou skupinu obyvatelstva a že se musí jasně a surově vymezit proti těm, kteří na ni pracují. To není možné bez spojení s jinými stejně postavenými lidmi, tedy dalšími zástupci buržoazie bez ohledu na to, v čem podnikají a jakým mluví jazykem. Takto se chovající třída má velmi dobré třídní povědomí a je tedy třídou pro sebe (Klasse

für sich). Současný proletariát však nemá povědomí vůbec o ničem. Drtivá většina chudáků, co nemají na zaplacení inkasa, si o sobě myslí, že jsou "střední třídou" a vymýšlí pateorie o tom, jak se budou mít dobře až pravda a láska dosáhne úrovně západních demokracií. Poslouchat tyhle řeči mezi lidmi na ulici je k pláči. Situaci naprostého nepovědomí o sobě v rámci jednotlivých tříd popsal Marx jako "třidu o sobě" (Klasse an sich). Lido-
vě řečeno, České republice napodobí situaci ve velkých metropolích západní Evropy. I zde pak vyjdou do ulic tzv. "Indignados" a jeden "nedocvaklo" jim to, natož aby na základě toho společně jednali, tzn.

hájili své třídní zájmy. Jedním ze základních předpokladů revolucnosti společnosti je třídní uvědomění. Transformace třídy o sobě v třídu pro sebe je tedy procesem, kdy lidé získají náhled na to, kam patří, s kým jsou na jedné lodi a že nemají žádnou jinou volbu, než se se všemi stejně postavenými lidmi spojit proti celé skupině těch, kteří je vykořisťují. To, že třídní neuvědomění vede jen ke zhrzenosti a

bezradnosti ukazuje i výše popsaný případ dopravců. Odborové organizace firmy PENAM se dělí podle toho, zda se zaměstnanec, který je, drží volantu, nebo nějaké páky na stroji a ignorují fakt, že jsou všichni jenom obyčejnými zaměstnanci ve stejném vykořisťovatelském procesu. Je možné a dokonce pravděpodobné, že Martinovští odboráři výše zmíněný soud s buržoazií prohrají, ale pokud to povede k jejich uvědomění, bude to dobrá lekce. Může se však stát, že to povede k reakčním jednáním a situace v České republice napodobí situaci v tzv. "Indignados" a jeden "nedocvaklo" jim to, natož aby na základě toho společně jednali, tzn.

Všem lidem, kteří si ještě po dvaceti letech kapitalismu myslí, že přijde doba pravdy a lásky vyspělé demokracie, přejeme, aby se brzy probudili a vzpamatovali.

Na závěr nezbyvá než dodat: **Proletáři všech zemí spojte se!**

NOVÁ KOLONIZACE LIBYE: NAD LIBYÍ SE SNÁŠÍ ZNIČUJÍCÍ KAPITALISMUS

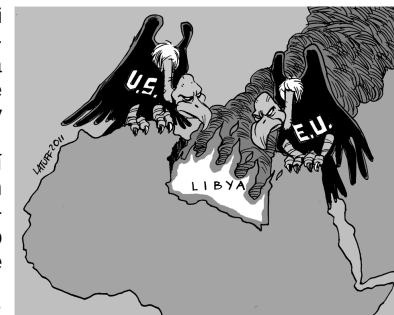
Představme si Libyi jako takovou poslední kapitolu seriálu O zničujícím kapitalismu. Namísto zbraní hromadného ničení jakožto záminky k vojenské intervenci tu máme rovnici R2P (responsibility to protect čili tzv. zodpovědnost za ochranu - zjednodušeně řečeno norma užívaná v mezinárodním společenství, kdy suverenity státu není privilegiem, nýbrž závazkem vůči svým obyvatelům - pozn. překl.). Tedy namísto neo-konzervatismu tu máme humanitární imperialismus.

Záměr je však stejný: změna režimu. Plán k jeho provedení také stejný: odstranit a privatizovat národ, který se nehodí do systému turbo-kapitalismu; tedy otevřít brány další ("perspektivní") země a dát tak příležitost zavedení turbo-neo-liberalismu. Celá záležitost se náramně hodí, protože je to čerstvý závan uprostřed téměř globální ekonomické recese.

Nějaký čas to však potvrzuje: celá Libyjská ropa se na trh nevrátí ani do jednoho a půl roku. Nicméně zde bude pole pro rekonstrukci všeho, co Severoatlantický pakt (NATO) vybombardoval (jistě, ne vše, co bylo bombardováno Pentagonem třeba v Iráku, bylo znovu postaveno).

Ať je to jakkoliv - cestou od ropy k rekonstrukci - v duchu teze, že od příležitosti k výnosnému byznysu je to jen krůček. Francouzský neo-napoleonský Nicolas Sarkozy a britský David z Arabie Cameron věří, že zaujmou velmi výhodné pozice, ze kterých mohou profitovat z vítězství NATO. Ještě tu ale není

záruka, že náhlé zbohatnutí v nové Libyi bude stačit, aby vytáhlo dávné koloniální velmoci (dnes neo-koloniální?) z recese.

Prezident Sarkozy se bude snažit "vydojit" tuto obchodní příležitost ve prospěch všech francouzských firem, co to půjde - jako součást své ambiciózní agendy, se záměrem přeorientoval strategicky Francii na arabský svět. Ochotná francouzská media s radostí přitakávají, že to je "jeho" válka, a omílají, že to byl právě on, kdo rozhodl vyzbíjet rebely francouzskou výzbrojí, v těsné spolupráci s Katarrem, včetně nejdůležitějšího komanda, které připlulo po moři z Misuráty do Tripolisu minulou sobotu, když začala operace Siréna.

Sarkozy zřejmě uviděl příležitost, když v říjnu 2010 zběhl do Paříže poradce Muammara Kaddáfího. To byl okamžik, kdy se začalo rodit drama změny režimu.

Bomby pro ropu

Jak už bylo zmíněno (viz. článek "Welcome to Libya's 'democracy'", Asia Times Online, August 24), supi už se slétají

kolem Tripolisu, aby urvali (a monopolizovali) kofist. A jistě - mnoho akcí má souvislost s ropou, jako např. strohé tvrzení Abdeljalila Mayoufa, mluvčího "povstalecké" společnosti Arabian Gulf Oil Company: "My nemáme problém se západními společnostmi, jako jsou italské, francouzské nebo britské. Ale měli bychom jistě politické otázky, co se týká Ruska, Číny a Brazílie."

Tyto tři země jsou náhodou klíčovými členy skupiny nastupujících ekonomik BRICS (Brazílie, Rusko, Indie, Čína, Jihoafrická republika), které právě ekonomicky rostou, zatímco atlantické - NATO - ekonomiky váznou v stagnaci, resp. recesi. Čtyři nejsilnější země z BRICS se také náhodou zdržely schválení rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 1973, což byl podvod s bezletovou zónou, který tyto země prohlédly již od jeho počátku, a který NATO nakonec využila ke změně režimu ze vzduchu.

A co hůř (pro tyto země), jen tři dny před tím, co Africom (Velení amerických sil pro Afriku - pozn. překl.) vystřelil více jak 150 raket Tomahawk na Libyi, poskytl plukovník Kaddáfí rozhovor německé televizi a zdůraznil, že pokud bude země napadena, všechny smlouvy budou převedeny na ruské, indické a čínské společnosti.

Takže vítězové, kterým bude patřit pohádkové bohatství, jsou již známi: členové NATO a arabské monarchové. Mezi zainteresovanými společnostmi jsou British Petroleum (BP), fran-

DEMONSTRACE STUDENTŮ V CHILE

Již od 13. června letošního roku probíhají v Chile bouřlivé demonstrace, které se vyhrály v pouliční nepokoje a výtržnosti, doprovázené i četnými hladovkami. Nejsou to však davy asociálních živlů, jsou to ještě málem děti, studenti - i středních škol -, kteří se jen domáhají svého práva na bezplatné školství. Avšak studentům a studentkám v dnešní Chile jde i o změny v oblasti kvality vzdělávání, a to jak vysokoškolského, tak i středního školního. Jde tedy o boj proti celkové komercializaci vzdělávání.

V pondělí 9. srpna, volali studenti po celonárodním referendu, které by rozhodlo o bezplatném vzdělání, s důrazem na zvýšení jeho kvality. Následující den v úterý chtěli i po svých učitelích, aby se zapojili do celonárodní stávky na školách, přičemž si naplánovali, vládou nepovolený, pochod hlavní třídou chilské metropole Santiago. Již při protestním pochodu minulý týden, bylo na 900 z protestujících studentů zatčeno. Jeden z vůdců Katolické Univerzity, Giorgio Jackson, prohlásil, že situace se stává neúnosnou, protože mnoho středoškolačů by mohlo přijít o celý jeden ročník svého studia a kolem 40 studentů již nevydrží dále držet hladovku. Studenti nedostali od vlády Sebastián Piñera okamžitou odpověď na požadované referen-

dum, neboť se vláda v Chile dosud řídí ústavou z let 1973 - 1990, ustavenou za vlády gen. Pinocheta, a tato ústava neumožňuje referendum za takových okolností. Carlos Larraín, prezident Piñerovy středopravicové strany *Národní Obnova* (National Renovation), řekl pro rádio Agricultura, že myšlenka pořádání referenda pod tlakem studentů, je extrémně nebezpečná a podvratná. Camila Vallejos, mluvčí protestujících studentů, sdělila, že by bylo dobré, aby si občané Chile sami rozhodli, zda chtějí, aby vláda investovala do vzdělání více a poskytovala všem studentům vzdělání zdarma a na vyšší kvalitativní úrovni. Reakcí prezidenta Piñera byla pouze výměna ministra školství a návrh balíku 21 tzv. reformních opatření. Avšak studenti tato opatření odmítli, protože přímo neodpovídá na klíčový požadavek, aby soukromé univerzity investovaly své příjmy na zlepšování samotného vzdělávání, stejně, jako je to podle zákona požadováno u neziskových institucí. Vedle toho klesly podle červencového průzkumu veřejného mínění sympatie prezidenta Piñera na 26 procent. U stejného průzkumu, s odchylkou 3 procent, vyslovilo 80 procent obyvatel Chile podporu studentům.

Ve středu 10. srpna pokračovali střety mezi studenty a policií v hlavním městě Santiago, zatímco se vláda setkala se studentskými vůdci, aby vyjednali konec nepokojů, které již dlouho narušují život metropole. Ve středu se střety vyostřily. Skupinka studentů z Metropolitní Technologické Univerzity začala již z rána na ulicích zapalovat

ohnivé barikády. Když přispěchaly policejní složky, schovali se studenti do budovy univerzity a házeli zápalné lahve, kameny a jiné předměty na policii, která odpověděla vodními děly. Další studenti obsadili na dva dny i jednu střední školu, aby zablokovali vchod školním nábytkem, dokud policie nezjednála pořádek a studenti nevyhnala slzným plynem. Údajně 50 studentů bylo zatčeno, přičemž vůdci studentů stále vyjednávají s vládou. Tyto protesty, kterých se účastní i učitelé, rodiče studentů a další funkcionáři, jsou v Chile největšími od konce diktatorského režimu v roce 1990. Mezi požadavky studentů patří zejména převzetí zodpovědnosti za školství státem, tedy z centra. Školský systém je v Chile totiž provozovaný regionálními samosprávami, což je, podle protestujících, příčinou značných nerovností šancí k přístupu ke vzdělání v různých regionech. Studenti chtějí také lepší přístup ke vzdělání, protože stávající systém vrhá mnohé absolventy do dlouhové spirály. Protestující ze Santiágské Univerzity, Manuel Soto, říká rozhodně: "Vláda nám nenaslouchá, chceme v Chile nový systém školství a vládní návrhy nereflakují naše požadavky... Protesty budou pokračovat, dokud nám vláda nedá lepší školství."

Jaká bude reakce na zavádění školného a dále se prohlubující komercializaci našeho školství od českých studentů, a vůbec celé české veřejnosti? Budeme muset i u nás čekat na takové střety bezbranných mladých lidí proti vládním ozbrojencům? Nechají to i naši politici zajít až tak daleko? Necháme to my všichni zajít tak daleko?!

SPOJME SÍLY PROTI ŠKOLNÉMU, JDE O VĚC NÁS VŠECH

Po odmítnutí způsobené medializací jiných témat ("Děkujeme, odcházíme", stávka dopraváků, převraty v arabském světě) se opět dostalo na přetřes téma školného. Vláda v tichosti připravuje koncept tzv. odložného školného. V době, kdy zadluženost občanů nabírá neúnosné úrovně (v USA dokonce s dopadem na celostátní ekonomiku), připravuje vláda krok, který povede k další eskalaci tohoto křiklavého problému. Na rozdíl od luxusního zboží nebo drahé dovolené není vzdělání neprostatelné. Bez něj klesá možnost uplatnění na trhu práce a omezuje se možnost rozvoje talentů mladých lidí. Zbohatlická vrstva mafiánských špiček se zavedením školného také zbavuje potenciální konkurence.

Pomíháme však nyní nekonečně omílané diskuse o sociální nespravedlnosti, nestejně nastaveném životním startu atd. Ohlédneme se do historie a to i hodně vzdálené. Držitelé moci vždy vytvářeli podmínky pro dostupnost tohoto vzdělání, které daná mocenská klika považovala za důležité. Ve středověku se za studium lékařství či filosofie platilo, nikoliv však za studium teologie. Tehdejší moc potřebovala duchovní pro svou propagandu a jejich vzdělání tedy uhradila. S rozvojem vědy a techniky vyžadovalo staré Rakousko-Uherské mocnářství inženýry, což se projevilo vznikem různých stipendií pro zvláště nadané studenty. Socialistická éra dala lidem všeobecnou dostupnost vzdělání, protože bez ní nebylo možné naplnit poža-

davky všeobecně dostupného zdravotnictví, školství, rozvoje zemědělské a průmyslové soběstačnosti ve vazbě na kvalitu života občanů. Současná mocenská klika však nepotřebuje nic! Na co lékaře? Na co inženýry? Co s učiteli? Vždyť ve střední Africe vysokoškoláci taky nemají a žije se tam. Kapitalismus nepotřebuje vzdělané obyvatelstvo, protože tlupa analogetů se lépe ovládá (viz střední Afrika). Typická ukázka je z USA. Tam v 50-tých letech pod tlakem konkurence socialistických zemí museli umožnit širším vrstvám obyvatelstva přístup ke vzdělání. Co to přineslo? Jen větší odpor ke kapitalistické masinérii. Vznik širokého spektra hnutí od různých ekologických,

jeho vzdělání, si musí formou služeb kupovat u jiných polo-vzdělanců. Univerzity jsou v USA rovněž odkázány na blahovolné financování ze strany svých buržoazních sponzorů, kteří jejich výsledky hledí využívat prostřednictvím svých soukromých firem a tedy pro zvyšování svého zisku. Univerzity tam jsou plně finančně i politicky v rukou buržoazní třídy. Touto cestou jde nyní i naše školství. Stačí se libovolného učitele na libovolném stupni školství zeptat jaké tendence ve vývoji kvality studentů. Paradoxně s klesající úrovní školství roste jeho finanční náročnost. Možná, že až se bude platit školné, tak budou diplomanti umět ani číst a psát. Pokud se student stane zákazníkem školy, tak to bude on, kdo si bude diktovat podmínky studia. A tyto podmínky budou velmi jasné: "Tady jsou peníze, dejte mi diplom". Placení školného je nejrazantnější a neúčinnější způsob jak srazit kvalitu škol na minimum. O to také mafiánským

S O S
STUDENT

protirasistických, přes různé sociální proudy a v neposlední řadě i vzestup přívrženců komunistického směru. V USA to vyřešili po svém. Nechali zdegenerovat nejen univerzitní ale i zbývající školství tak, aby sice lidé trávili čas na školách, ale produkce škol byla pokud možno co nejmizernější. Kdejaký občan USA má tak dnes bezpočet diplomů a certifikátů, ale na mapě světa nenajde ani svou rodnou zemi, nedomluví se žádným cizím jazykem a cokoliv, co jen sebenepatrněji vybočuje z rámce

špičkářů nejen naší země jde. Zapomeňme však na to, že se většina z nás dostane mezi buržoazní špičky. Většina občanů (i vy!) bude vždy závislá na práci ostatních občanů. Vzdělání druhých občanů je zájem nás všech vzájemně. Kdo snad nechce mít pro sebe dostupnou zdravotní péči? Nechcete, aby učitel vašich dětí byl na úrovni? Je vám jedno jaké kvality budou výrobky či potraviny? Představme si třeba, jak drahý bude projekt na obyčejný rodinný dům,

pokud budeme mít desetkrát méně projektantů? Zkusme se však nyní v úvahách zcela opřít od sociálního myšlení a přistupme na kapitalistickou logiku trhu ve stylu konkurence na straně poptávky i nabídky. Dobře pochopitelnou ukázkou je zdravotnictví. Představme si, jak neskutečně drahé bude ošetření u lékaře se sebemenší banalitou, když si nebudou cenou konkurovat lékaři, ale pacienti platbou? Vy to zaplatíte! I za toho nejhoršího řezníka pak budete vděční, když vám kuchyňským nožem vyřízne slepé střevo! Jeho cena však bude podstatně vyšší, než cena kvalitního chirurga, kterému jste vzdělání zaplatili průběžně z daní. Pokud máte dojem, že to platíte jemu, tak si uvědomte, že to ošetřené slepé střevo je vaše a o život jde vám, ne tomu chirurgovi! Na rozdíl od školství place-

ného budoucímu chirurgovi průběžně z daní, budete toho řezníka platit nárazově a v době, kdy vám bude nejhůř. Je to tak! Kdo nevěří, ať se jede podívat do střední Afriky. Tam model školství ve stylu ODS-TOP09-VV existuje od nepaměti a to s veškerým dopadem, tak jak jsme si už popsali. Je zajímavé, pro kolik občanů České republiky je středoafričský model školství velmi lákavý. Z pohledu buržoazní mafie jsou rizika poklesu životní úrovně po zavedení školního malá či žádná. Mafie si vždy zaplatí z vašich daní pro sebe to nejlepší. Vy však budete kupovat nekvalitní zboží, protože své už vyrobit nebudeme umět. Vy budete chodit k šarlatánovi, protože lékař bude nejen cenou, ale i početně nedostupný. A zapomeňte na perspektivy vašich dětí.

Pevně věříme, že mezi ob-

čany jsou lidé, kteří chápou, že školství placené z veřejných prostředků (tzv. "bezplatné" školství) není sypaní peněz druhým lidem. Je to záležitost nás všech a to i těch, kteří žádné vzdělání nemají, protože i ti potřebují dostupnou produkci práce inženýrů či lékařů. Spojme se proti vládní mafii a jejím koncepcím vedoucím do pekel.

Komunistický svaz mládeže ve spolupráci s občanským sdružením SOS student vybízí pokrokové smýšlející občany k podpoře petice proti zavádění školného. Zároveň bychom uvítali, kdyby každý přidal ruku k dílu a vypomohl při sběru podpisů. Dejte nám vědět na adresu ksm@ksm.cz a pomozte dobré věci. Velmi uvítáme osobní výpomoc u petičních stánků, ve kterých sbíráme podpisy občanů v celé ČR.

ZA GENERÁLNÍ STÁVKU!

Postupem doby s nárůstem důsledků kapitalistické ekonomické krize roste občanská nespokojenost. Lidé mluví denně mezi sebou o existenční nejistotě. Tlak zaměstnavatelů přerušuje snesitelnou mez a málokdo dnes chodí do práce bez odporu. Kapitalistické prostředí i přes neustálý tlak propagandy vnímá

proudy, stejně jako se kapitalismus rodil v krizích jemu předcházejících systémů. Tak jako si královští rádcové ve středověku mysleli, že nic jiného, než feudální hospodářství nemůže fungovat, tak si to myslí dnes i buržoazie o svém kapitalismu. Stejně jako buržoazie nekompromisně hodila feudály na hnojiště

dějin, je nyní na naší generaci, abychom hodili na hnojiště dějin kapitalismus i s představiteli světové a domácí kapitalistické mafie.

Zatímco v České republice v sobě lidé dusí zlobu a poslušně dále snáší útlak mafiánských bossů, tak se ve světě již zvedá vlna odporu. To, že se lidé v konečném důsledku postaví do ulic, je samozřejmé. Co však není samozřejmé, je forma protirežimního odporu. Pokud není dav otroků utržených z řetězu přesvědčen o myšlence změny systému a nemá ve svém cíli programovou změnu, pak se takový protikapalistický odpor mění jen v to, co letos známe z ulic Londýna, Athén, nebo v roce 2005 z Paříže. Místo svržení kapitalistických vykořisťovatelů si

ZÁKAZ KOMUNISTICKÝCH SYMBOLŮ V POLSKU PROHLÁŠIL SOUD ZA PROTIPRÁVNÍ

Dne 19. července 2011 vydal Ústavní soud Polské republiky verdikt o tom, že zákaz komunistických symbolů v Polsku porušuje ústavu.

Rozhodnutí Ústavního soudu bylo důsledkem odvolání předloženého několika poslanci parlamentu.

Vynesené rozhodnutí je konečné.

Jedná se o významnou porážku antikomunistické státní politiky. Nicméně je to jen jeden krok v boji proti antikomunismu. Kampaň proti diskriminaci komunistů musí pokračovat na národní i mezinárodní

komunisty byly organizovány po celém světě a podpořily je různé pokrokové organizace včetně Světové federace demokratické mládeže, Komunistické strany Řecka, Portugalské komunistické strany a europoslanců těchto stran. Ve Varšavě se dne 8. 6. 2010, kdy byl tento zákaz zaveden, konalo mezinárodní setkání, tisková konference a protestní demonstrace. Mezi organizacemi, které osobní účastí v hlavním městě Polska podpořily tyto akce, byl také Komunistický svaz mládeže z České republiky.

Soud uvedl, že novelizace článku 256 trestního zákoníku schválená 8. června 2010 porušuje zásadu svobody projevu a získávání a šíření informací, která je zajištěna ústavou. Ve svém usnesení soudci tohoto soudu uvedli, že ustanovení § 2 tohoto zákona ("kdo za účelem rozšiřování produkce, zaznamenává, dováží, přechovává, vlastní v užívání, zasílá, dopravuje tiskový materiál, záznam nebo jiný předmět s obsahem popsaným v § 1 nebo nesoucí fašistickou, komunistickou či jinou totalitní symboliku podléhá stejnému trestu") bylo nejasné a může představovat díky tomu hrozbu pro svobodu projevu. Soudci také poznamenali, že termín "totalitní symboly" uvedený v novém zákoně nebyl vysvětlen.

Soud dále připomněl, že Polsko podepsalo Evropskou úmluvu o lidských právech, a proto by mělo přijmout její principy.

úrovni kvůli problému represí, které se konají v mnoha zemích, zejména ve východní Evropě. Soud nad Algirdasem Paleckim v Litvě a nový zákon, který kriminalizuje zpochybňování "komunistických zločinů" na Slovensku, jsou nejnovějšími příznaky této tendence.

Akce solidarity s polskými

PROHLÁŠENÍ KSM K ANTIKOMUNISTICKÉ NOVELE NA SLOVENSKU

Komunistický svaz mládeže, o.s. vnímá přijetí antikomunistické verze novely trestního zákona na Slovensku jako posun slovenské politiky k fašistickým praktikám a ostře je odsuzuje. Buržoazní představitelé slovenského státu posunují legislativu země k extrémním formám ve snaze odvracet pozornost lidí od dopadů kapitalistické krize a eliminovat porovnávání éry socialistického rozvoje společnosti se současnou frustrující vykořisťovatelskou realitou kapitalismu. Novela slovenského trestního zákoníku vůbec nedefinuje tzv. zločiny komunismu a jeho údajnou zločinnost de facto chápe jako notoriu, tedy dogma, které se nevysvětluje. Uchýlení se k takto primitivní formě kriminalizace politické opozice má obdobu jen v řádění středověké inkvizice a po té s dlouhým odstupem až u fašistických diktatur.

Příznačné je, že právě lidé, kteří novelu předkládají jako poslanec OKS Peter Osuský,

stavějí komunismus na jednu úroveň s fašismem, přestože právě jejich politické jednání se ubírá směrem shodným s kroky fašismu. Jsou to právě poslanci a další politici podporující kriminalizaci komunistického hnutí, kteří glorifikují teroristické akty páchané na historickém území ČSSR, politicky a morálně podporují kořistnické války světových mocností a vyvražďování národů žijících na územích bohatých nerostnými surovinami.

Novela trestního zákoníku absencí definice fašistické a komunistické ideologie dává naprostou libovůli soudcům, kteří navíc v systému politického ovlivňování soudních rozhodnutí

Vlajka Slovenského státu 1939—1945 ... 2011?

mohou kohokoli odsoudit podle svých představ o těchto ideologiích či podle objednávky vládnoucích politických sil. S fašismem je evidentně spojována jen historicky zakotvená symbolika německého státu a jeho nacistického hnutí, případně jeho satelitů z období druhé světové války a nikoliv skutečná fašistická politika a její konstitutivní principy.

Paradoxem současné justice je skutečnost, že podpora a popírání válečných zločinů např. při

bombardování Libye od představitelů NATO a členských států zůstává nepotrestáno a je dokonce podporováno. Formalismus trestnosti propagace fašismu je patrný z kontrastu trestnosti pouličního chuligánství a beztrestnosti propagace fašizujícího jednání vlád západních mocností.

Lze předpokládat, že antikomunistická část zákona bude využita jako tzv. spící paragraf, který se využije, až to bude třeba, k potlačení antikapitalistické ho hnutí lidí zbídačovaných buržoazní politikou. Antikomunistické tendence představitelů buržoazie na Slovensku mají návaznost na širší evropský a euroamerický kontext stupňování antikomunistické legislativy a represe v souvislosti s kapitalistickou krizí a začínají připomínat třicátá léta fašistického bloku sdruženého kolem nacistického Německa. Komunistický svaz mládeže, o.s. vyjadřuje svoji plnou solidaritu nejen komunistům na Slovensku, ale lidu Slovenska obecně, protože přijetí antikomunistické novely trestního zákoníku není pouze útokem na představitele komunistického hnutí, ale je jedním ze zásadních kroků ke kriminalizaci jakýchkoli lidových hnutí usilujících o svržení kapitalistické mašinérie. Přijetí takovéhož znění trestního zákoníku legalizuje kriminalizaci jakéhokoli odporu a akce proti vykořisťování pracujících.

Předsednictvo Ústřední rady Komunistického svazu mládeže, o.s.

lidé vzájemně zapalují auta, ničí svůj vlastní už tak mizerný majetek a kapitalisté se jim za hradbami svých luxusních vil smějí.

Mnoho občanů vlivem kapitalistické výchovy netouží po změně režimu, ale pouze po tom, aby se sami dostali z pozice otroka do pozice mafiánského bosse. Nechtějí tedy změnit svět na lepší, ale svou situaci okrádání touží změnit jen tím, že se sami stanou zloději. Bohužel právě tento způsob myšlení je brzda pro změnu režimu. Řada klasických i moderních filosofů neustále omílá obecné diskuse o tom, zda je člověk dobrý či zlý. Tyto diskuse jsou zcela mimo realitu a ignorují celospolečenské souvislosti. Člověk jako biologický tvor není ani dobrý, ani zlý. Koná své činy tak a proto, aby se měl dobře. Pokud k uspokojení svých potřeb musí konat zlo, pak koná zlo a ubližuje druhým. Pokud však k uspokojení svých potřeb není nutné ubližovat druhým, pak jen málokdo sáhne k takovým prostředkům. Zkrátka je jen minimum lidí, kteří konají zlo jen pro pocit uspokojení z ublížení druhým. To už je pak otázka psychiatrie a nikoliv politiky či sociologie.

Ukazuje se, že na vině lidského útlatku a vykořisťování

hnutí hlásá, že jiný hospodářský a politický režim je nejen možný, ale přímo nutný. Socialismus jako jediná reálná alternativa je aktuálnější, než kdy dříve. Žít bez kapitalistického vykořisťování je možné! Na rozdíl od některých spoluobčanů si však nemyslíme, že by vzájemné okrádání vyúsťující v extrému do pouličních válek, nebo dokonce otevřených válek vedlo k nějakému zlepšení situace. Myslíme si, že jedině spojení sil nás všech v jednotný odpor proti kapitalismu může přinést pozitivní změnu. Myslíme si, že výsledek práce má patřit tomu, kdo ji vykonal a dělit se o výsledek naší práce je správné jen s těmi, kteří se dělí zase s námi. Odmítáme příživnictví mafiánských kapitalistických špiček, které žijí z ukradených na dhodnot. Odmítáme kapitalistický systém, který z lidí dělá nenávidné vlky, kteří se žerou mezi sebou. Za staletí existence kapitalistického systému se lidstvo potácí od války k válce a blahobyt jed-

není zlý charakter lidí, jakožto biologického druhu, ale pouze politickohospodářský režim a jeho udržovatelé. Komunistický svaz mládeže jako jeden z mnoha světových představitelů komunistického

není zlý charakter lidí, jakožto biologického druhu, ale pouze politickohospodářský režim a jeho udržovatelé. Komunistický svaz mládeže jako jeden z mnoha světových představitelů komunistického

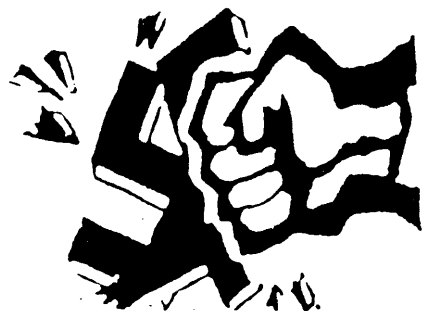
Nastává čas na jednoznačné vyjádření odporu vládnoucí mafií generální stávkou. Komunistický svaz mládeže vyzývá vás, vykořisťované občany k zapojení do protikapitalistického odporu. Pište nám své postřehy ze svého okolí. Dejte nám i svým známým a kolegům v práci vědět o svých postojích. Neduste v sobě svou zlobu, ale přijďte se o tom pobavit. To, že máte strach z vykořisťovatelů, kteří vám mohou ničit život, je třeba ukončit.

Hlavou zeď neprorazíte, ale miliony rukou již rozebraly nejednu hradbu.

Napište nám!

K UDÁLOSTEM NA ŠLUKNOVSKU

Ve Šluknovském výběžku se za podpory médií vyostřuje situace, po té, co skupina Romů ráno 21. srpna zaútočila na několik mladých lidí a majitele domu, ze kterého byli vystěhováváni. Demonstraci za zlepšení bezpečnosti využívá pravice nabídkou "jednoduchých řešení".

Jaká je podstata této situace? Romové, kteří žili v různých částech republiky, byli spekulanti s nemovitostmi sestěhováni do několika oblastí s nízkým nájemným a mimo jiné i s nedostatkem práce. Z uvolněných domů se staly luxusní byty pro naši novodobou elitu - buržoazii. Naopak vystěhovaní lidé, kteří po celý život žili v prostředí, kde práce není normálním způsobem obživy a návykem, který dělá společnost společností, pak už nemají snahu hledat práci a nacházejí obživu jinde.

Stále tak platí Marxova poučka, že akumulace kapitálu a bohatství je spojena s akumulací bíd, a to jak nerovnosti, nezaměstnanosti, degradace, tak vytvářením skupin, které už zaměstnavatelé nejsou - paupři a lumpenproletariát. Hranice těchto skupin kopírují "přirozené" hranice společnosti: regionální, národnostní, rasové či rodové.

Je jasné, že kdyby lidé odkázaní na sociální dávky hledali v zločinnosti. Jiným případem je zvýšený nátlak na více pracovní síly, získá ji a zaměstná i ty, kteří žijí na okraji společnosti. Jak jinak si vysvětlit, že na jednu stranu vyhazuje lidi z práce a na druhou stranu importuje pracovníky odjinud, "flexibilizuje" přesčasy, prodlužuje dobu odchodu do důchodu?

Konflikty podobné tomu ze Šluknovska nejsou primárně rasový problém. Dívat se na to tímto způsobem jenom nahrává domácímu a mezinárodnímu kapitalátu, který chce přesunout pozornost od sebe jako hlavní příčiny společenských rozporů. Znamená to hrát si na politickou hyperkorektnost a přitom zavírat oči před skutečnými rozpory (antagonismy) kapitalismu. V neposlední řadě to nahrává neonacismům.

Kapitalisté místo cíleného řešení vytváří podmínky pro eskalaci problémů a ořezávají poslední zbytky sociálního státu. Snížené sociální dávky však neznamenají tlak na hledání práce. Naopak, obživu si pak

prodlužuje dobu odchodu do důchodu?

Masivní přítomnost policie je pak jen hašením požáru, který posléze propukne jinde. Za podmínek všeobecných škrtů bude policie přistupovat k stále jednodušším řešením, až se postižené oblasti stanou jednoduše nesnesitelnými pro veškeré obyvatelstvo.

Jediným skutečným řešením je právo na práci a povinnost pracovat a ekonomika, která tu je pro rozvoj člověka, nikoliv člověk, který je pro výrobu nadhodnoty. Ekonomika, která bude plně rozvíjet všechny schopnosti země a vyrovnávat rozdíly, a nebude se soustřeďovat na jeden či dva ziskové sektory. Taková cesta už jednou nastoupena byla a i přes veškeré její nedokonalosti dokázala řešit problémy sociální kriminality bez eskalace represí a rasové nesnášenlivosti.

LIDOVÉ SETKÁNÍ U PŘÍLEŽITOSTI SNP NA VÝCHODNÍM SLOVENSKU

Dne 14. srpna 2011 se uskutečnilo otevření Lesní naučné stezky Herlica a na ně navazující již 39. ročník Setkání pod Lysou u východoslovenské obce Petrovce. Organizátorem akcí byla partyzánská obec Petrovce, Místní organizace Slovenského svazu protifašistických bojovníků, Klubu českého pohraničí – Východní Slovensko, Lesy SR, š.p. – Odštěpný závod Prešov a Lesnické a dřevařské muzeum Zvolen. Akce se zúčastnili také členové Komunistické strany Slovenska a Komunistického svazu mládeže z České republiky a také reportér Slovenského rozhlasu, který pořídil rozhovor s představitelům Klubu českého pohraničí – Východní Slovensko Peterem Kasardou.

Naučná stezka Herlica vede překrásnou hornatou krajinou, která byla za 2. světové války a SNP baštou protifašistického ozbrojeného odboje. Opeřovala tu partyzánská brigáda - svazek ČAPAJEV s velitelem štábu hrdinou SNP mjr. Kukorel-

lym. V krutých bojích padlo mnoho našich i sovětských partyzánů a řada obcí v této oblasti byla německými okupanty zcela či částečně vypálena. Vedle přírodního bohatství proto 15 tabulí naučné stezky mapuje

události 2. světové války a protifašistického odboje. Součástí příkladně zbudované stezky je také rekonstruovaný partyzánský srub v horách a pozorovatelná.

Setkání pod Lysou, které je pořádáno jako připomínka protifašistického boje SNP, bylo zahájeno seskokem parašutistů a příchodem mladých účastníků běhu vděky Petrovce – Dukla –

Petrovce. S projevem přivítal účastníky akce starosta pořadatelské obce Petrovce, ředitel Státních lesů SR, přednostka okresního úřadu ve Vranově nad Topľou a místopředseda Oblastního výboru SZPB Prešov. Čestnou úlohou - přednést hlavní projev - byl pověřen zástupce Komunistického svazu mládeže, o.s. z ČR, který vzdal holt především místním účastníkům SNP a zdůraznil internacionalistický náboj SNP, které postavilo do jednotných protifašistických ozbrojených oddílů Slováci, Rusíni, Češi, Moravany, Sověty a další. Na závěr přednesl slova protiválečné výzvy mrtvých živým profesor Jozefa Michalova z nově vydané knihy Magdalény Lavrincovej nazvané Život zrozený ze smrti. Bohatý kulturní program potěšil přibližně 700 účastníků této tradiční lidové protifašistické akce.

